

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemelat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SAPTAMANAL

Abonamentul:

Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe

se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază,

Prețul inserțiunilor

un șir peti 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile

se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Nr. 6972 Bis.

Notificare oficială

despre primirea în Academia teologică „Andreiană”

În Academia teologică „Andreiană” din Sibiu se primesc absolvenți de liceu cu bacalaureat și absolvenți cu diplomă de seminar teologic.

Cererile de primire pentru anul academic 1935/1936 se vor adresa Consiliului arhiepiscopesc până la 1 Septembrie 1935, însoțite de următoarele documente:

1. Certificatul de naștere dela oficiul stării civile;
2. Extras din matricula botezătorilor;
3. Diploma de bacalaureat sau de absolvire a seminarului teologic;
4. Certificatul medical despre starea sănătății dela medicul de circumscripție;
5. Alte eventuale documente recomandatoare.

Toți studenții sunt obligați a locui în internatul Academiei, unde contribuind cu suma de 8000 Lei anual, vor avea toată întreținerea.

Examenele sesiunii de toamnă (de corigență, anuale, fundamentale) încep în 18 Septembrie 1935.

Inscrierile la Academie se vor face în zilele de 25 și 26 Septembrie, în 27 și 28 Septembrie studenții se vor mărturisi și cumineca. Deschiderea solemnă a anului academic se face Duminecă 29 Septembrie, iar începerea cursurilor Luni, 30 Septembrie, ora 8 dimineața.

Studenții cari nu se vor prezenta la timp la înscriere, vor fi considerați retrași din Academie.

Înainte de înscriere fiecare student va achita la oficiul de casă al Consiliului arhiepiscopesc suma de Lei 3000 ca prima rată din taxa de întreținere în internat, plus Lei 200 didactru. Rata a doua de Lei 3000, și rata a treia de Lei 2000, se plătesc în prima zi de școală după vacanța Crăciunului și a sfințelor Paști. La rectorat studenții anului I vor achita, la înscriere, taxa de Lei 925 plus Lei 1058 pentru cărți didactice; an II Lei 790 plus 1512 pentru cărți didactice; an III Lei 790 plus Lei 513 pentru cărți didactice; an IV Lei 790 plus Lei 1251 pentru cărți didactice.

Inmatricolarea se face la Rectoratul Academiei, după ce studenții vor dovedi cu chitanțe că au achitat rata I din taxa de întreținere. Tot la înscriere studenții anului I sunt obligați să prezinte o declarație, subscrisă și de părinți ori tutori la oficiul parohial, în care se obligă, că după absolvirea cursurilor teologice vor intra și vor servi cel puțin 5 ani în clerul arhiepiscopiei, — în caz contrar, vor restitui ajutoarele de cari vor fi beneficiat în Academie.

Cei primiți în Academia teologică (an I) de către Consiliul arhiepiscopesc, vor fi supuși înainte de inmatricolare, în ziua de 24 Sept. a. c. ora 9 dimineața, unei vizite medicale și unui examen de aptitudini muzicale, cu caracter eliminatoriu. Primirea definitivă în Academie este deci în funcție de rezultatul favorabil al acestei vizite și al acestui examen.

Fiecare student va aduce cu sine îmbrăcămintea necesară (obligator reverendă), precum și hainele de pat și anume: o saltea, două cearceafuri, și o plapomă sau țol cu două cearceafuri, o perină

cu două fețe de perini și o înveli-toare de pat.

Părinții protopopi, preoții și profesorii de religie sunt invitați a sfătui pe tinerii buni, ieșiți din școlile secundare, ca să îmbrățișeze chemarea preoțească.

Preoția a fost slujba cea mai de cinste și mai iubită în trecutul neamului nostru, deschizând larg teren de muncă pentru binele poporului. Ea este și astăzi chemarea care dă cele mai înalte rosturi pentru viața unui om.

Sibiu, din ședința secției bisericești dela 15 Iulie 1935.

Consiliul arhiepiscopesc

Idealismul umanist și pedagogia modernă

III

Religia idealismului filosofic

Nu e greu să observăm că idealismul concepe religia ca «o religie înăuntrul granițelor umanității», umanitatea nefiind altceva decât «cultură omenească, ca posibilitate», (Brunner, Die Grenzen der Humanität, Tübingen, 1922, p. 21—22). Religia idealismului filosofic este o credință în care Eul omului ia locul lui Dumnezeu. Se poate face dovada, în mod foarte evident chiar, că pedagogia și școala ultimului secol, însuflețite de patosul acestei credințe, a făcut luciferica încercare de a clădi lumea și tot universul numai pe Eul omului. Căci pentru idealistul modern a educa, a forma acest Eu, înseamnă a pune pe copil în fața unei oglinzi în care el să nu se vadă decât pe sine, mărit în proporții uriașe. El neagă legăturile primordiale ale omului cu Dumnezeu și cu semenii săi, și urmarea firească a acestei educații a fost înstrăinarea vieții de obârșia ei reală, de dragul unei construcții iluzioniste, (vezi Forsthoff, Das Ende der humanistischen Illusion, Berlin, 1934). Că și pedagogia idealistă vorbește despre importanța religiei în școală și educație, nu trebuie să ne inducă în eroare; căci, pentru ea, această importanță își are justificarea numai în faptul că religia este înglobată în acel «System der Bildung», numai întrucât ea fiind un bun cultural nu trebuie să lipsească dintre celelalte creații ale spiritului omenesc, ci și ea are dreptul la un colțisor în programul materiilor de învățământ, (vezi în această privință interesanta carte a lui Theodor Litt, Religion und Kultur, Leipzig, 1931).

Atât școala, cât și pedagogia modernă se află într-o stare haotică, — ca o consecință a tendinței și a năzuinței idealismului umanist de a diminua sau înlătura cu totul influența

educativă a evangheliei și autoritatea ei din școală, aceasta, pentru a asigura omului, Eului omnesc, libertatea absolută. Și în locul religiei creștine, care este revelația unui Dumnezeu transcendent în minunea cea mare a încarnării și a învierii Lui pentru a mântui, prin dragostea Lui cea nemărginită, pe om din cătușele păcatului, — idealismul încearcă să pună o religie filosofică imanentistă fundamentată pe o morală raționalistă, (această încercare o face și G. G. Antonescu în a sa «Pedagogie generală» atunci când vorbește despre educația religioasă făcând apoteoza unui «creștinism filosofic», — imanentismul idealist nu este altceva decât un asemenea creștinism, născut din interpretarea filosofică a evangheliei lui Ioan — și negând cultului și lucrului haric al bisericii ori ce importanță educativă). Dar negarea supranaturalului, negarea autorității Aceuia care a creiat și a zidit pe om, așezând, prin Fiul Lui, înăuntrul acestui veac, Biserica Lui cea nebiruită și sfântă, pentru a fi acestui om lumină veșnică în lupta împotriva păcatului, a avut pentru școală și pentru creșterea generațiilor timpului nostru urmări destul de funeste. Fructul acestor încercări este haosul ideologic în care se sbate școala modernă.

Realismul evangheliei creștine dădea vieții un sens adânc, pe care numai Adevărul îl poate da, iar școlii și educației el îi dădea un un temei, care se găsea dincolo de vicisitudinile timpului. Școala modernă a pierdut complet acest fundament, căci pentru ea religia a devenit prea simplă «materie de învățământ», asigurându-i-se existența prin cele câteva ore din program. Prin degradarea religiei creștine la rolul de disciplină instructivă, i s'a luat însă școlii și educației ceea ce făcea unitatea și sensul ei ultim. De aceea, anticipând, putem spune că gasirea unei ieșiri

din haosul în care se găsește astăzi școala, depinde în mare măsură de felul în care se va deslega problema religiei în școală și în educație.

Altă școală

Numai o școală așezată pe temeiurile realismului evanghelic creștin poate să redea educației sensul ei adevărat, pentru că numai religia poate da lucrului educativ care se face în școală o țință și un scop unic: recăștigarea existenței paradisiace. Religia se referă la legătura dintre om și Dumnezeu, dintre Creator și creatură. Evanghelia este chemarea prin care Dumnezeu se adresează omului, pentru ca acesta să se hotărască pentru existența paradisiacă, pentru refacerea comunității originare cu Creatorul său, să sau se cufunde în abisul neantului și al non-existenței, (pentru noi omul a fost existent, în adevăratul sens al cuvântului, numai înainte de a cădea în păcat. După căderea în păcat el și-a pierdut această stare, nu total însă, devenind «existent non-existent». Și noi facem această deosebire, pentru a evidenția eroarea idealismului, care vede existența adevărată a omului în idealizarea absolută a obiectului prin subiect, a lumii sprin spirit cât și a filosofiei existențiale heideggeriene după care această existență constă în «Inder-welt-sein des Menschen»). Și evanghelia privește ca atare omul întreg: ea atinge pe om până în cele mai tănuite adâncuri ale ființei lui, aruncându-l până la originile ultime ale realității vieții, până la punctul unde problema existenței adevărate se pune cu tot tragicul ei. De aceea religia creștină nu poate fi rezultatul realizării ideii religioase în lume, ca bun cultural; ea nu poate fi nici rezultatul năzuințelor pedagogice, ca obiect de învățământ, — și deci învățată așa cum se învață morală filosofică, chimia, latina sau botanica, — ci ea se află dincolo de orice lucru sistematic educativ ca temei și fundament, nu numai al acestuia, ci al vieții însăși. De aceea preocuparea acelor, pe ai căror umeri apasă răspunderea neșpus de grea a creșterii și a educației generațiilor tinere, nu trebuie să se mărginească la pretenția de a asigura religiei un colțisor în împărăția școlii, ci să lupte pentru fundamentarea întregului lucru educativ pe religie.

Religia nu este un domeniu aparte al educației, căci ea dă vieții sensul fără de care ar lipsi acesteia caracterul adevărului, și deci educația, care nu este altceva decât o funcțiune a vieții, trebuie să fie privită sub aspectul religiei, sau mai concret, ea trebuie privită sub unghiul adevărului veșnic revelat în evanghelie.

O contribuție pozitivă, pentru ca școala și educația să poată ieși din impasul în care se găsește, nu poate fi adusă decât de o pedagogie care să se fundamenteze pe antropologia creștină, care să vadă pe om în reali-

tatea lui adevărată și să pună cu toată seriozitatea problema tragicului pe care păcatul l-a născut în lume și în viața omului.

Asemenea pedagogie, care să aibă drept temei *realismul evanghelic creștin* și al cărei scop să fie mântuirea omului și realizarea comunității primordiale dintre om și Dumnezeu, este singura posibilitate care mai rămâne de a ocoli prăpastia care amenință să înghită spiritualitatea omului acestui veac de apocalipsă.

Lupta pentru desiluzionarea pedagogiei și a educației a început. Un Gogarten, (vestit profesor de teologie protestantă la universitatea din Breslau. Vezi Dr. Nicolae Balca, Die Bedeutung Gogartens und seines Kreises für die Pädagogik der Gegenwart, Weimar 1934), un Peter Petersen, (profesor de pedagogie la universitatea din Iena), un E. Krick, profesor de pedagogie la academia pedagogică din Krankfurt pe Mein), și M. von Tiling, (președinta femeilor creștine protestante din Germania. Ea este reprezentanta unui realism pedagogic care se fundamentează pe ideile teologice ale lui Luther și ale lui Gogarten. Vezi M. von Tiling, Grundlagen pädagogischen Denkens, Stuttgart 1932 și revista «Schule und Evangelium, Steinkopf Stuttgart) au declarat război idealismului umanist care încercase să construiască un nou turn al Babilonului, pentru a așeza pe om în locul lui Dumnezeu. Acești pedagogi opun concepției idealiste-umaniste și neo-idealiste un realism care se apropie de realismul evanghelic. Antropologiei idealiste, care făcea din Eul omenesc autoritatea cea mai supremă și centrul lumii, aceștia îi opun o antropologie care vede în om o creatură a lui Dumnezeu, a cărui realitate nu mai este înțeleasă ca personalitate autonomă, «ci ca responsabilitate în fața lui Dumnezeu și a semenilor săi». Titanismului pedagogiei idealiste, care vede în om o mărime „an-sich“, «und-für-sich» cu porțogii cosmice, realismul îi opune o pedagogie care vorbește iarăși despre om ca fiind «vom andern her», — dela care acesta își primește existența și mântuirea.

Nr. 7116.

Notificare oficială

Luni, 22 Iulie 1935, fiind ziua onomastică a M. Sale Regina Maria, în toate bisericile din arhiepiscopie se va face un Te-Deum la ora 11.

Consiliul arhiepiscopesc

Infrățire de partide

— Programul. — Jurământul. — Cătră Suveran. —

Intemeierea anunțată a partidului Național-Creștin, prin contopirea dintre Liga Apărării Naționale Creștine (L. A. N. C.) și partidul Național-Agrar, s'a făcut cu deosebit fast la Iași în 14 Iulie 1935, în asistența miilor de cetățeni ai celor două organizații. Săteni din toate județele moldovene, fruntași politici și organizațiile tineretului au salutat cu mare însuflețire constituirea Partidului Național-Creștin.

Programul acestui partid de sub conducerea dlui A. C. Cuza ca președinte suprem, și a dlui Octavian Goga ca președinte, expune ideile de căpetenie ale infrățirii, pe care partidul să angajează a le îndeplini. Aceste idei privesc: *ordinea spirituală*, *ordinea monarhică*, *ordinea constituțională*, *politică*, *societate*, *culturală*, *economică*, *financiară* și a *politice externe*.

În *ordinea spirituală*, pusă în șirul dintâi, programul conține următoarele:

Spre deosebire de concepția liberală și de materialismul marxist, vrem la baza statului român principiul spiritual al creștinismului și în consecință considerăm Biserica națională suprema reprezentantă a acestei forțe generatoare de viață morală. Sântem convinși că societatea românească nu se poate smulge din desăgărea haotică de astăzi, care dă naștere tuturor rătăcirilor și tuturor ticăloșiilor politice, decât impunând spiritului public ordinea morală întemeiată pe doctrina creștină. Vrem să reintegrăm Biserica noastră în misiunea ei permanentă, creatoare și purificatoare. Vrem deci, o preoțime luptătoare încadrată în organizația de stat, conform tradițiilor românești și cerințelor etice ale unei noi așezări naționale.

*

În catedrala mitropolitană, după săvârșirea sfintei slujbe, dnii A. C. Cuza și Oct. Goga au rostit, pe rând, jurământul următor:

«*Ridicându-mi cu smerenie cugetul către Dumnezeu, și cu credință în Hristos, în Rege și în Națiune, jur în fața altarului că voi păstra și îndeplini în toată întregimea literei și spiritului său programul cuprins în actul de constituire a partidului național-creștin, înființat de noi astăzi pentru realizarea idealului național românesc: România a românilor.*

Jur. Așa să-mi ajute Dumnezeu. Amin. —

Părintele prof. Valeriu Jordăchescu, — care împreună cu părintele profesor Mihălescu în fruntea unui sobor de preoți, a oficiat serviciul religios, — a spus că «*cele 2 grupări politice de însemnătate*

celor ce s'au contopit în partidul național-creștin, sânt în fața altarului și cu tremur de conștiință se leagă în fața lui Dumnezeu să încerce a conduce poporul pe căile indicate de Dumnezeu și natură, credință și respect de nație.

În momentul când grupări politice vestejesc conștiința creștină, s'au găsit doi conducători cari vor să reînvie viața noastră națională și politică.

Biserica creștină nu are nici dreptul, nici obligația de a conduce, dar are dreptul politic să ceară conducătorilor să creieze conștiințe creștine.» —

În aceeași zi s'a trimis dela Iași Suveranului la Sinaia următoare telegramă:

M. SALE REGELUI

SINAI

Intemeiând astăzi partidul Național-Creștin prin contopirea dintre Liga apărării naționale creștine și partidul Național-Agrar, după jurământul îndeplinit înaintea altarului Sfintei mitropolii a Moldovei, unde am făgăduit să rămânem credincioși lui Hristos, Regelui și Națiunii române, în această clipă solemnă când am pecetluit unirea noastră pentru binele țării, rugăm pe Maiestatea Voastră să primească expresiunea întregului nostru devotament, care stă neclintit de pază la picioarele Tronului.

Partidul Național-Creștin, luptând pentru realizarea idealului național românesc: „România a Românilor“, își închină toate puterile sale sufletești pentru întărirea statului român și pentru izbândă deplină a ideii naționale. Văzând în regalitate suprema pavăză a existenței noastre de stat, ne legăm acum ca și în trecut să apărăm cu toată râvna prestigiul Coroanei și să păzim de orice atingere strălucirea Dinastiei românești.

A. C. Cuza, Octavian Goga.

L. A. N. C. și partidul național-agrar s'au contopit într-o unitate având principiul național, cu toate consecințele sale, la baza ideologiei lor. Ca România să fie salvată de relele ce o amenință, «trebuie să se închege într-o singură tabără răndurile forțelor politice din țară», cari au aceeași bază, a principiului național; — aceasta se cere în actul de constituire a partidului. —

Prin asemenea grupe, de puteri și energii creatoare, se reduce numărul de prisos al partidelor noastre politice și se asigură propășirea și prosperitatea țării, luându-se, drept bază a regenerării neamului, ideea creștină și ideea națională.

Și-i va avea în veșnicie. —

În viața sfinților se făceau numai milostenii, cu un tezaur bogat de credință și fapte bune. Sfinții nu se gândeau *cât* să dea; căci „mărimea milosteniei nu se judecă după mulțimea darurilor, ci după osârdia dăruitorului“ (sfântul Ioan Gură de Aur „Împărțire de Grâu“, cuv. 37).

Dar și atunci cel mai mulți oameni milostivi erau din tagma celor săraci. Bogăția de multeori împietrește inima și face pe om să nu-și aducă aminte de Dumnezeu și să nu vadă pe omul nevoiaș.

Cu toate acestea câte fapte de milostenie nu le răsplătește Dumnezeu în această viață! Sfântul Luca din Elada odată mergea spre câmp să semene, iar niște săraci îi eșiră în cale cerându-i milă. Neavând ce să le dea a împărțit toată sămânța lor întorcându-se acasă. În schimb la secerat Dumnezeu i-a întors milostenia în măsură înzecită.

Acest rod al dragostei, ce-l definim „milostenie“ îl au nu numai oamenii mari, ci și copiii. Sfântul Onufrie, crescut de mic în mănăstire, odată a fost văzut că din porția lui de mâncare ducea fiului din brațele Fecioarei Maria pictat pe ușa bisericii. Într-o zi nu i s'a dat mâncare, spre a vedea ce o să facă. Plângând s'a dus atunci la copil și i-a zis: „Eu când am avut ți-am dat, dă-mi și tu acum!“

Sfințire de biserică

— Mare praznic în orașul Mediaș —

Duminecă, în 28 Iulie 1935, se va face sfințirea bisericii noastre din Mediaș de pe Târnave.

I. P. Sfințitul Mitropolit Nicolae al Ardealului, în fruntea unui mare sobor de preoți, va face slujba târnosirii acestei mărețe opere, care a fost începută în anul Domnului 1929.

Lucrat după planurile iscusitului arhitect G. Liteanu din București, și pictat în stil bizantin de nu mai puțin iscusit pictor, G. Belizarie din Pitești, noul lăcaș de închinare a costat peste șase milioane de Lei, adunați din mărînimia celor cu dare de mână și din sudoarea celor ce și-au oferit cu dragoste obolul pentru această biserică ortodoxă, ale cărei clopote cheamă astăzi cu bucurie credincioșii la marele praznic al târnosirii.

Nr. 6908—1935.

Notificare oficială

Se aduce la cunoștința Preacucernicilor protopopi și preoți, că cererile de subscriere la împrumutul de consolidare, tranșa a doua, pentru salariile neplătite din anii 1931 și 1932, le face Oficiul cassei arhidiecezane.

Consiliul arhiepiscopesc

Alegerea Patriarhului de Ierusalim. — Monitorul oficial al cărmuirii Palestinei a publicat de curând legea cea nouă referitoare la raporturile Patriarhiei ort. a Ierusalimului cu puterea civilă. Prin această lege se trec în seama comisariatului englez drepturile de odinioară ale Sultanului.

Sinodul electoral prevăzut în vechea lege se compunea din membrii ordinului Sf. Gheorghe dela Sf. mormânt și din Episcopii Palestinei. La aceștia se mai adaugă un număr de preoți căsătoriți ca reprezentanți ai poporului.

S'a abrogat condiția din Vechiul Statut ca viitorul patriarh să fie cetățean Otoman și să fi avut zece ani succesiv slujba de mitropolit.

Tratativele pentru modificarea Statutului au dăinuit multă vreme. O modificare radicală nu s'a putut face din motivul că fiind scaunul patriarhal vacant, schimbările radicale ar fi atins de nulitate nefiind aduse cu aprobarea unui patriarh.

Se crede că actualul mitropolit al Atenei va fi ales patriarh la Ierusalim, unde a făcut parte în tinerețe din călugării Sfântului Mormânt.

Alegerea se va face la toamnă.

Biserica și lumea*

III

În conștiința bisericii se ciocnesc două principii: principiul vechi elenist, aristotelic, al formei ce limitează, al actualizării împlinite; și principiul creștin, mistic, capabil totdeauna de noi actualizări creatoare. Nu trebuie uitat că actualizarea bisericii în istorie relevă reacțiuni ale naturii umane, anumite limite conștiinței mobile și dinamice ale orientării spirituale a omului.

Biserica văzută nu este decât o actualizare parțială a bisericii nevăzute, nu este decât o formă incompletă a substanței sale, a vieții omenești, și a lumii. Biserica nu se manifestă și nu se arată în toată plenitudinea ei ființială, și nu-și rea-

A se vedea Nr. 25 și 29.

Și spre mirarea tuturor Copilul Isus îi întinse micului Onufrie o pâine caldă.

Mântuitorul lumii, Isus Hristos zice: „Nu vă adunați comori pe pământ unde molia și rugina le strică și unde furii le desgroapă și le fură, ci vă adunați comori în ceruri unde nici molia, nici rugina nu le strică și unde furii nu le desgroapă, nici nu le fură“ (Mat. 6, 19 și 20).

Pr. Victor Iacob

* FOIȘOARA *

Milostenia și darul

Fapta prin care se arată iubirea creștină este și milostenia.

Prin ea cel gol este îmbrăcat, cel flămând săturat, cel însetat adăpat, — în general cel lipsit și neputincios este ajutat, iar bogatul ascultă și împlinește marea poruncă a lui Isus Hristos:

„Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“, (Matei 22, 38).

Pentru arătarea dragostei față de aproapele, sânt însă și alte mijloace și fapte.

Un sfat, o îndrumare, încurajare sau mângăere dată unui nenorocit, unui dușman chiar, îi este adeseori de mai mare folos decât dacă i-am fi dat avuția noastră.

Dar sânt împrejurări când cuvintele noastre nu pot aduce roade, cu toate că sânt isvorâte din credință și dragoste curată. Dacă vine în casa noastră b. o. un om flămând sau aproape gol și noi încercăm a-l mângăea numai cu vorba, e zadarnic, — lui îi lipsește altceva. Dacă cu fapta nu-l ajutăm, n'am făcut nimic.

Dragostea față de cel sărac, începe

cu ajutorul material, pe urmă vin sfaturile și mângăerea.

Darul se poate face ori cui cu anumit scop; pe când milostenia se face celui lipsit, cu gândul de a-l scăpa din necaz din care altfel nu poate ieși, și a-l face să se gândească la Dumnezeu, care-i trimite ajutor prin mâinile noastre. Și cel ce face dar, și cel ce face milostenie urmăresc un folos sau o nădejde în viitor, pe când folosul celui ce face milostenie vine mai târziu când — Dumnezeu îl va răsplăti: Fericiți sânt cei milostivi, că aceia se vor mîli, (Mat. 5, 7).

Scopul milosteniei este creștin spiritual, al darului de multeori duce la contradicție cu dreptatea creștină.

Când vezi în ziua de astăzi mulțimea oamenilor creștini avuți, te gândești că lor nici nu le trece prin gând a face milostenie, sau a se gândi cum își întrebuințează avutul de care depinde abundența sau sărăcia lor.

De multeori vedem în zilele noastre, că ceice ajută sub formă de dar, se gândesc numai decât la răsplătă. Un înțelept zicea însă pe patul de moarte:

«*Banii pe cari i-am cheltuit, s'au risipit; pe ceice i-am păstrat, nu-i mai am; dar banii și averea cu care am ajutat și am făcut milostenie, îi mai am și acum.*»

Catedrala ortodoxă română din Mediaș, care va fi sfințită Duminecă în 28 Iulie 1935

„Oastea Domnului” și credincioșii

Ce însemnează, în viața actuală a poporului, asociația religioasă *Oastea Domnului* și alte societăți la fel, — bănuite mai mult sau mai puțin că ar călca strâmb și că s'ar abate dela linia de credință și disciplină ortodoxă, — se constată în câteva scurte și luminoase rânduri, apărute zilele acestea într'un mare ziar, care poartă deosebit interes problemelor religioase.

Spicuim, din acele constatări, următoarele:

Intr'adevăr aceste asociații religioase au ceva nou. E o viață creștină, mai intensă. Este o renaștere spirituală ce le poruncește o mai severă împlinire a datorilor religioase și a unor precepte morale. În raport cu viața de obște a tuturor creștinilor ortodocși este într'adevăr o „deviere” (o abatere) dela pasivitate și păcat, către o viață creștină lucrătoare, misionară, plină de dragoste și sinceritate. E atâta sinceritate și atâta dragoste de adevăr în aceste suflete ce doresc o renaștere lăuntrică, încât este o impietate de a le pune la îndoială buna lor intenție.

„Devierea” aceasta nu este spre pericor, ci spre întărirea bisericii noastre. Membrii lor devin creștini conștiințioși, încep să cunoască sfânta Scriptură și comorile de învățătură ortodoxă.

Asociațiile religioase sânt puternice arene de luptă contra sectelor. Acolo unde secta se ivește, acolo unde s'a înfiripat, nașterea unei asociații religioase ortodoxe, este o mare binefacere. În comunele pline de sectanți, unde preotul a știut să-și adune împrejur aceste suflete vrednice și să le pregătească de luptă, preotul nu s'a mai

lizează toate posibilitățile ce le cuprinde în sine. Actualizarea, încarnarea și înflorirea sa în mod desăvârșit, va însemna transfigurarea cosmosului, venirea unei lumi nouă, instaurarea împărăției lui Dumnezeu. Lăuntricul cuprinde mult mai mari comori duhovnicești, decât ceace este în afară.

Catolicii fac distincție între „sufletul” și „corpul” bisericii. Sufletul este mult mai vast decât corpul. Toți aceia, a căror voință este orientată spre Dumnezeu, aparțin divinului, chiar dacă conștiința lor nu e încreștinată și nu iau parte la viața încarnată și vizibilă a bisericii. Din corpul bisericii fac parte cei care iau parte la sfintele taine și sânt subordonați ierarhiei sale. Această doctrină este o corecțiune făcută concepției catolice despre biserică, ce condamnă majoritatea omenirii la afurisenie. Această învățătură trebuie să facă oamenii să recunoască faptul, că sfera bisericii, în stare de potențialitate, este mult mai largă și mai bogată decât sfera bisericii actualizate.

Asupra acestei chestiuni sânt două păreri; una recunoaște că absolutul și nemărginitul pătrund în relativ și mărginit, sfințindu-l, creind o atmosferă de sfințenie mărginită; și alta ce admite că mărginitul și relativul aspiră spre absolut, spre nemărginit producând o mișcare creatoare. Prima opiniune este în mod exclusiv conserva-

Probleme-Recensii-Comentarii

Apostrofa unui teolog, de Pr. Ilie I. Imbrescu, fost președinte al Centrului studentesc Cernăuți, București, Tip. Copuzeanu, 1935. — O broșură de 64 pp.

Autorul, urmărind mântuirea celor ce-l citesc, și desconsiderând câștigul material și gloria deșartă, înfățișează cititorilor câteva scrieri în legătură cu dezvoltarea activității și a tradiției creștine strămoșești, a conștiinței și solidarității naționale, între studenții români creștini. În locul comunismului și a mișcării spre stânga, ce vrea să ia locul ordinei, noi avem să recunoaștem forma de comunitate în unitatea de credință și de iubire în Hristos, „adevărata cultură și civilizație fiind cea descoperită de Dumnezeu-Omul și de aleșii Lui. În slujba viitorului românesc, strângându-ne rândurile... spre dreapta, ne supunem luminii pe care ni-o dă harul Duhului Sfânt”...

Misionarul eparhial al Tomisului, gânduri după un an de încercări, de Pr. Ilie I. Imbrescu, 1935. Tip. „Gutenberg” Bazargic. Broșură de 30 pp. Se împarte grațuit.

Păr. Ilie I. Imbrescu, încredințat de către P. Sfințitul Episcop Gherontie cu serviciul de „misionar eparhial” al Tomisului, ne împărtășește gândurile „pe care Bunul Dumnezeu i le-a sămănat și rodit în suflet” și, depășind cadrele oficiale de „raport anual”, aduce la cunoștința clerului din Eparhie tot ceea ce dorința de mai bine l-a îndemnat să cugete, călăuzit de harul cerut dela Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos.

Reese din această publicație felul cum poate fi remediat sectarismul. În

simțit singur și birușat a trecut de partea bisericii creștine ortodoxe.

Asociațiile religioase nu constituie nici un pericol pentru biserică, dacă biserică înțelege să le patroneze, iar slujitorii săi să fie capii acestor asociații. Preotul să stea în mijlocul asociației, să dea pildă de viață curată, dragoste și mult tact.

Asociațiile religioase sânt de mare folos pentru biserică, dacă biserică le va supraveghea și dacă preoții înțeleg să le fie conducători efectivi, arătând prin pilda vieții lor și lupta misionară ce trebuie să ducă, că și ei fac parte din ceata vrednicilor creștini cari doresc să trăiască o adevărată viață creștină.

Pericol, adevărat pericol va fi, când nu se vor împlini aceste condițiuni.

trice și sacramentală; a doua este creia-trice și profetică. Plenitudinea creștinismului le posedă în sine pe amândouă.

Încarnățiunea este simbolizare: biserică văzută este simbolizarea bisericii nevăzute; ierarhia pământească e simbolizarea ierarhiei cerești. Dar simbolul presupune în mod necesar „infinitatea” situată dincolo de el. Biserica actualizată și încarnată în istorie, nu constituie realizarea întregii profunzimi insondabile, și a plenitudinii ei; căci infinitatea ei rămâne dincolo de aceasta. Este imposibil a cuprinde infinitul în finit. Din acest adevăr rezultă că realismul simbolic se deosebește de realismul naiv.

Biserica este trupul lui Hristos ce cuprinde infinitul vieții cosmice, deoarece el însuși este cosmic. Tainele și dogmele bisericii sânt expresia văzută a vieții mistice a trupului cosmic al lui Hristos. Toți dogmele despre care am amintit mai sus, nu sânt decât „formule simbolice” ale adevărilor experienței spirituale, ale atingerilor esențiale ale omului cu Dumnezeu și cu Hristos. Tainele nu sânt decât „momente principale” și văzute în care se concentrează evenimentele theurgice ce se săvârșesc în viața cosmică. Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este veșnic crucificat în cosmos și sacrificiul său euharistic ni se îmbie veșnic.

acest scop se dau prețioase instrucții, care pot sluji de orientare și în alte eparhii.

Broșura se termină cu un adaus despre: *Biserica Neamului și Statul oficial în fața diferitelor «curente» subversive*, adaus publicat ca articol în revista eparhială Tomis Nr. 12, din Decembrie 1934.

Biserică și stat. — În vechime formarea unui stat omogen era condiționată de unitatea de vederi în chestii de credință a popoarelor care aparțineau aceluiaș stat.

Istoria ne spune că plaiurile țării noastre au fost locuite de creștini și în cea dintâi formațiune a statului român. Ne mai spune, că dealungul vremurilor biserica noastră ortodoxă a fost scutul și păstrătoarea limbii și a sufletului românesc. Ea a participat temeinic la munca pentru ridicarea și unirea neamului, supus grelelor încercări ale soartei.

De aceea, se poate afirma că biserică strămoșească va însemna cădere, sau ridicarea poporului, așa cum ne vom alipi sau nu cu sufletul de această biserică.

Zilnic vedem cum unii fii ai neamului nostru nu mai sânt pătrunși de duhul creștinesc al bisericii în care au primit botezul, — lăsându-se seduși de ademenirile străinilor, cari caută să slăbească întâi credința în popor, ca după aceea să urmeze slăbirea dragostei de patrie și neam...

Și nu putem în deajuns să ne mirăm de indulgența acelora cari, în 17 ani de stăpânire românească, au dat voie asociațiilor străine și diferitelor secte să-și facă cuibul într'un stat național creștin, cum este țara noastră.

Ni se va răspunde că conducătorii marilor state aliate au cerut guvernelor țării românești să voteze legea pentru libertatea cultelor religioase, care se practică în țările lor, căci altfel nu se obțin împrumuturile cerute de guvernele noastre... și lumea de pe acolo s'ar putea supăra...

Va să zică de dragul împrumuturilor și că să nu „supărăm” pe cei mari, trebuie să lăsăm să intre în țara noastră microbii învățăturilor anticreștine...

Dar într'un stat național creștin, cu asemenea metode de guvernare, nu se mai pot susține interesele națiunii creștine.

Biserica este singura care ne conduce spre aceste mistere ale vieții divine, însă ele rămân nepătrunse de raționalismul și spiritul juridic.

Prin natura ei, biserică este bilaterală; nu se poate examina dintr'un punct de vedere monofizist. Ea nu are numai o origine divină, ci deasemenea are și origine cosmică; ea poartă nu numai semănătura lui Dumnezeu, ci și pecetea lumii. Biserica este Dumnezeu-lumea, Dumnezeu-umanitatea.

La temelia cosmică și pământească a bisericii trebuie să stea curățenia spirituală, nevinovăția, castitatea de bunăvoie în viața cosmică, în lume. Dacă n'ar fi existat această curățenie și castitate consimțite de bunăvoie, atunci întruparea și nașterea lui Dumnezeu, venirea Fiului pe pământ, ar fi fost imposibilă. Nu ar fi existat acea „putere” capabilă de a primi pe Dumnezeu în ea, și de a-l aduce în lume. Venirea lui Dumnezeu în lume nu putea rezulta dintr'o constrângere exercitată asupra lumii, din afară. Lumea însăși trebuia să se deschidă, să se pregătească pentru nașterea Fiului, cu un cuvânt: trebuia să creieze o natură suficient de curată și castă, spre a primi pe Dumnezeu în ea. Fecioara Maria este acea natură a lumii, îndumnezeirea ei naturală, care constituie temelia cosmică a bisericii. Biserica se în-

trebăm, prin urmare, dacă n'a sosit vremea să reacționăm, pentru a salva ceea ce este de salvat din patrimoniul neamului nostru?

Strămoșii noștri, în vremuri grele se adunau în bisericutele lor de lemn; — așa să ne strângem creștinii adevărați, și să înălțăm rugăciuni la altarele bisericilor noastre, luând hotărârea să facem zid de apărare în jurul moștenirii lăsate de înaintașii noștri.

Ear jertfa eroilor căzuți în războiul desrobirii să ne fie spre pildă: acei viteji ai neamului s'au jertfit în bună credință că vom apăra legea și țara de dușmanii legii și ai neamului românesc.

Cerem dar ca țara românească să fie stăpânită de oameni conduși de duh creștinesc și național: atunci putem nădăjdui o îndreptare spre mai bine; alt fel — nu.

Prot. I. Crăciun

Conferința preoților ortodocși române din tractul Orăștie, în adunarea sa dela 7 Iunie 1935, luând în cercetare situația materială ce i s'a creat prin noile amputări făcute în salariul său, și mai ales urmările deprimante morale ce izvoresc din atâtea reduceri, — a hotărât, că:

1. Se alătură la protestul ridicat de preoțime din celelalte conferințe preoțești,* cerând stăruitor guvernului, să repare cât mai urgent nedreptățile ce s'au făcut preoțimei prin măsurile mai noi luate față de ea, și să înlăture, din noul proiect, pe cele ce i se mai pregătesc;

1. În deosebi cerem cu tărie, că, de oarece noua lege de salarizare privește așa de aproape viața și posibilitatea unei munci pașnice și rodnice a preoțimii, — acea lege să nu fie adusă fără a se asculta în prealabil părerea competentă a Capilor bisericesti, a sfetnicilor și a Adunărilor eparhiale. Guvernul să ceară, după aceasta:

3. Convocarea Congresului național-bisericesc al bisericii ortodoxe, ca organul suprem de organizare a vieții bisericesti să-și spună și el cuvântul său, — de care apoi să se țină seamă.

Numai după ascultarea cuvântului acestor corporațiuni legale și competente, — care ele cunosc mai bine nevoile preoțimii, dacă e, ca ea să-și poată îndeplini în chip cât mai ideal misiunea sa și duhovnicească, și patriotică, și națională, în sânul poporului, pentru binele patriei iubite, — numai după ascultarea acestor rostiri competente, să se fixeze definitiv textul legii noi de salarizare a preoțimii.

* Moțiuni, de cuprins analog, am primit dela multe din protopopiatele Mitropoliei noastre. Red.

temeiază nu numai pe Hristos și grația divină, ci la fel pe Fecioara Maria, mama lui Dumnezeu, sufletul cosmosului care a ajuns la curățenia și castitatea desăvârșită, zămislind prin duh, și nu prin natura păcătoasă. Lumea și umanitatea, în Fecioara Maria a ajuns la îndumnezeire în mod liber, nu printr'o acțiune de grație particulară care le-ar fi curățit de păcatul strămoșesc — după cum învăță dogma catolică despre „Concepția imaculată”, ci prin înțelepciunea liberă a creației însuși. Printr'un act al voinței sale atotputernice, Dumnezeu putea face pe toți oamenii curați și caști. Dar el dorește libera consimțire a castității, a integralității naturii omenesti care n'a atins o stare absolută decât în Fecioara Maria. În ea, lumea și umanitatea au răspuns chemării divine.

Biserica are o natură unică și ecumenică, nu numai prin elementul ei divin, ci, și prin elementul ei cosmic și uman. Fecioara Maria este „sufletul cosmic feminin” al lumii.

Act de mulțumire. Consiliul parohial ortodox român parohia Zlaști, prot. Hunedoara, aduce recunoscătoare mulțumire mult generosului domn Constantin Bursan, deputat de Hunedoara, — pentru donațiunea de 5000 lei (cinci mii lei), oferită bisericii ortodoxe rom. Zlaști. Pr. Leontin Ungur.

La sfârșit de an școlar. — Încheierea anului școlar 1934—1935, la liceul nostru ortodox român din Brad, s'a făcut în 23 Iunie 1935. După serviciul divin, la care au participat elevii conduși de corpul profesoral, a urmat concertul dat de corul elevilor în sala festiva a liceului.

Melodia impresionantă a cântărilor religioase cu care s'a deschis concertul, urmată de cântările însuflețite naționale, a fost primită cu lungi aclamări din partea numeroasei asistențe.

A urmat **raportul** directorului, despre activitatea școlară desfășurată în anul școlar trecut. Rezultatele progresului în studii, după clasificările din Iunie, sânt nu numai multumitoare, dar și superioare celor din anul precedent. Se menționează și faptul că elevii liceului au luat parte la concursul tinerimei române din București, la care concurs un elev al liceului din clasa IV-a a luat premiul al doilea, iar la bacalaureat elevii liceului din Brad au fost clasificați între primii. Toate aceste constituie o dovadă că liceul se află în plin progres. Au fost premiați 36 elevi.

Pr. Alex. Fugăță.

Biserica din satul Costești, județul Argeș. — acolo unde în Vinerea Mare din anul 1930 au ars în flăcări 114 credincioși în timpul slujbei de seară, — se va sfinți mâne, Duminecă, în 21 Iulie 1935. Sfințirea o va face I. P. S. Patriarh Miron, înconjurat de Mitropoliți și Episcopi și în asistența Suveranului și a înaltului guvern.

Tragedia unui popor biblic

Vinerea trecută, 12 Iulie, a sosit la Sibiu profesorul D. Yavar-Bey care a conferențiat în aula Academiei teologice despre soarta Asiro-Chaldeilor, pribegia, suferințele și refacerea acestui popor biblic.

Simpaticul sol al refugiaților asirieni are scripuri agere în ochi și duce speranțele unui popor naufragiat. Liga națiunilor, pavază celor oropsiți, a încercat să-i așeze în Brazilia și Guiana, însă fără nici un rezultat; mai recent au obținut o țară la poalele Libanului sub protectoratul Franței, aproape de vechea lor patrie din munții Curdistanului.

Profesorul Yavar a fost prezentat publicului prin Inalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae. Conferința a fost ținută în limba engleză și tradusă pasaj după pasaj de către părintele consilier Tr. Scorobeț.

Ne transpunem în epoca antică a popoarelor asiatice, cu 2000 ani înainte de Hristos. Asiro-chaldeenii aveau un imperiu vast, cetăți cu înaltă civilizație. Ninive și Babilonul reprezintă etape de civilizație umană, pe care descoperirile arheologice din veacul trecut le-au desgropat, spre uimirea celor de azi. Religia asiro-chaldaică ajunsese la forma cea mai înaltă, la monoteism și nemurirea sufletului, ceea ce a înlesnit trecerea asirienilor la creștinism. Acest popor a câștigat lauri de civilizație antică, a avut însă istorie glorioasă și în era creștină. Magii dela răsărit, pe care-i înregistrează evanghelistul la nașterea lui Hristos, aparțineau acestui popor.

Legenda spune că apostolii Petru și Toma au predicat evanghelia între asirieni. Cărțile lor liturgice sunt scrise în limba aramaică, în care a vorbit și Mântuitorul nostru Isus Hristos. Asirienii făceau parte din imperiul persan. Pe timpul Sinodului ecumenic dela Niceea, biserica asiriană era tot atât de înfloritoare ca și în împărăția romană. Totuși episcopii asirieni nu iau parte la Sinod din cauza antagonismului politic dintre cele două imperii. Dar asirienii au acceptat Credeul ecumenic.

Nestorie ereticul s'a refugiat — după condamnare — în imperiul persan, dar erezia lui n'a prins rădăcini.

Fiind primul popor asiatic care a îmbrățișat ortodoxia și a dat bisericii creștine pe cei dintâi misionari, ei au răspândit credința lor în Persia, India, China și Orientul îndepărtat.

Din veacul 3—15 creștinismul asirian a fost o plămădă fertilă de spiritualitate, teologie, asceză și artă creștină. Școlile din Amida și Nisibi rivalizau cu cele din Alexandria și Atena, iar lira lui Efrem rivalizează cu psalmii lui David în nemurire.

Invaziile turcilor, mongolilor și tătarilor au răpus rând pe rând, timp de cinci secole, opera seculară de civilizație creștină a acestui neam și l-a înăbușit.

În evul mediu a străbătut în Asiria o misiune portugheză de ieziți cari au făcut propagandă prozelită.

Locuitorii băștinași din munți au păstrat însă religia ortodoxă, având în fruntea lor un patriarh.

În Curdistan era o mică oază de libertate și autonomie asiriană unde familia lui Yavar era conducătoarea tribului, tocmai în mijlocul curzilor sălbatici și barbari.

În timpul războiului mondial asiro-chaldeenii profesorului Yavar s'au atașat la armatele aliaților englezi în speranța că după război vor avea o soartă mai bună. Dar cei puternici sacrifică lesne pe cei mici și nevoiași.

În timpul protectoratului englez, creștinii asirieni s'au bucurat de multă trecere în ochii englezilor. Izbucnind însă războiul între asiatici persi, turci și arabi, bieții asirieni au avut soarta celor mai năpăstuiți, fiind masacrați fără milă și jefuiți de tot avutul lor.

Patriarhul Beniamin a fost omorât de către insurgenții curzi în timpul războiului mondial. Nepotul fostului patriarh martir, patriarhul Mar Shimun, trăiește de prezent în Anglia, în așteptarea stabilirii în noua patrie din Siria.

Când Liga națiunilor a propus asirienilor să se stabilească în Guiana britanică, patriarhul Mar Shimun a spus: „Mă tem că la primirea acestei vești, credincioșii mei vor spune că-i trimitem în iad”. (Guiana sună în limba asiriană ca Gheena).

Poporul asirian de 200.000 de suflete a fost izgonit din țară și lăsat pe drumuri în bătaia vânturilor năprasnice ale soartei, amenințați să dispară definitiv din istorie. Însă oricât de infim e acest popor, providența divină îl conduce, precum steaua dela răsărit a călăuzit pe cei 3 magi. Idealul național și ortodox li-a sădit în sufletele lor un element de divinitate.

Profesorul Yavar-Bey este expresia acestui popor. În ochii lui se citește durerea milenară a poporului său, iar în zâmbetul și mișcările sale se vede speranța, dorința de a trăi, încrederea în bunătatea și mila lui Dumnezeu. Câtă bucurie va avea el în pelerinajul său când își anunță compatrioții săi pribegi de neașteptata și fericita veste că se vor reîntoarce în patria dorită? Un sentiment de recomfortare plăcută ne copleșește gândindu-ne la providența divină.

Asirienii păstrându-și limba, naționalitatea, dar mai cu seamă credința ortodoxă, nu s'au înecat în puhoiul anilor și al păgânilor. Buna lor credință i-a întărit, durerile și suferințele li-au alimentat speranțele, iar acum răsplata cerească este redobândirea patriei.

Profesorul Yavar-Bey a plecat din Sibiu spre București ca propagandist al unei profunde cauze umane, naționale și creștine.

Dorim izbândă cauzei, pentru care luptă cu o sublimă credință și speranță.

Mircea Scorobeț
stud. teol.

INFORMAȚIUNI

Pomenirea lui Horea. Sâmbătă și Duminecă s'au desfășurat în Munții Apuseni festivități comemorative închinat lui Horia, dela a cărui moarte năpraznică s'au împlinit anul acesta 150 ani. Țărânamea din Câmpeni, Albac, Scărișoara, Vidra de sus și de jos, din Huedin până pe Valea Someșului și a Belușului, în frunte cu preoțimea, s'a adunat pe muntele Drăgoioasa, unde fuseseră vânduți și prinși acum 150 ani Horia și Cloșca. Pe locul acesta a fost ridicat un monument care poartă următoarea inscripție: 1784, 27 Februar. Locul prinderii lui Horia și Cloșca. Ridicat de comitetul monumentului Horia, Albac. Un alt monument a fost ridicat în curtea bisericii din satul lui Horia, Arada, în fața dealului Fericeț, pe care se afla casa părintească a lui Horia. La ambele monumente s'au făcut slujbe de cârmă numeroși preoți, în frunte cu P. C. protopopi Sorin Furdul și Aurel Muntean, și s'au rostit cuvântări de preamărire.

Comemorare. Împlinindu-se în 16 Iulie c. 40 de ani dela moartea Generalului Traian Doda, vrednicii grăniceri bănățeni au luat măsuri, ca data aceasta să fie comemorată așa cum trebuie.

Parastase în toate comunele grănicerești, publicarea unui număr festiv din partea Comunității de avere, care va întregi suma adunată pentru bustul lui Traian Doda, ședințe festive în Caransebeș cu amintiri din activitatea îndrumătorului cultural al grănicerilor, au făcut parte din aceste măsuri, — sărbătorindu-se astfel unul dintre cei mai reprezentativi fii ai neamului și ai bisericii noastre din vremurile de grea cumpănă.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Sâmbătă (Prorocul Ilie), 20 Iulie 1935, va predica părintele M. Neagu; Duminecă, 21 Iulie va predica părintele Gh. Secaș.

Baia populară din Sibiu. În tot decursul verii, până la 1 Septembrie, bazele de înot și terenul pentru băile de soare sânt deschise și în vremea prânzului.

[16] 1—1

Publicare de licitație

Consiliul parohial ortodox din Saschiz în baza ap. Ven. Consistor Nr. 5602/1935 Epit. dă în întreprindere pe cale de licitațiune publică lucrările de construcție a zidirii bisericii.

Licitația se va ține în ziua de 28 Iulie ora 3 p. m. în sala școlii din Saschiz, având fiecare oferent a depune un vadiu de 5% în numerar sau efecte de stat dela prețul din deviz.

Condițiunile de licitație, planul și devizul se pot vedea la oficiul parohial în oricare zi.

Saschiz, la 10 Iulie 1935.

Consiliul parohial

A apărut și se poate procura dela **Librăria arhidiecezană, Sibiu**

Carte de rugăciuni

tipărită cu binecuvântarea Inalt Prea Sfințitului Arhiepiscop și Mitropolit **NICOLAE** al Ardealului.

Cartea de rugăciuni a apărut în două ediții: mare și mică.

Prețul de vânzare la Cartea de rugăciuni cea mare (320 pagini):

Ediție de lux (legată în piele de capră) Lei 200.—

(legată în piele de oaie) „ 180.—

legată întreagă în pânză „ 70.—

Prețul de vânzare la Cartea de rugăciuni cea mică (116 pagini):

Legată întreagă în pânză Lei 40.—

Legată jumătate în pânză „ 25.—

Cartea de rugăciuni se trimite cu ramburs sau trimițându-se prețul înainte, plus spese postale de Lei 15.—

Nr. 6690.

Notificare oficială

referitoare la primirea în Școala de cântăreți din Sibiu

Școala de cântăreți din Sibiu, înființată din partea Adunării eparhiale a Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba-Iulia și Sibiu înainte cu 8 ani, în urma unei simfite necesități, pregătește pe cântăreții bisericilor noastre și conducătorii de cor, și-i înzestrează și cu alte multe cunoștințe religioase și practice, ca să poată deveni fruntașii comunelor noastre. Sânt introduse și cursuri de învățătură pentru albinărit, pomărit și lemnărit, care poate deveni o ocupație laterală profitabilă.

Școala de cântăreți se recomandă atenției fiilor de credincioși, cari doresc să-și creeze o carieră de viață frumoasă.

Absolvenții școlii de cântăreți beneficiază la armată de termin redus.

Ceice doresc să fie primiți în această școală, pentru anul școlar 1935/36, vor avea să-și înainteze până la 1 Septembrie cererile lor: Direcțiunii Școlii de cântăreți din Sibiu, însoțite de următoarele documente:

1. Carte de botez și certificat de naștere;

2. Certificat școlar (cel puțin 4 clase primare);

3. Certificat de moralitate și recomandare dela parohul local;

4. Certificat medical, dovedind că nu suferă solicitatorul de boli contagioase și că nu are nici alte defecte corporale.

În această școală se primesc numai tineri fii ai Bisericii noastre, în etate 15 ani împliniți, dar nu trecuți de 30 ani, cari au prestat examenul de primire. Acest examen se va ține în zilele de 29 și 30 Septembrie.

Elevii primiți vor fi obligați să aducă cu sine: două rânduri de schimburi, și haine de pat: saltea cu străjac, țol, perină și cuvertură de pat, 2 ștergare, cuțit, furculiță, lingură și ceașcă pentru ceai.

Toți elevii vor locui în Internatul Școlii.

Taxa de întreținere este de Lei 8000 anual, plătită în trei rate: rata primă de Lei 3000 cu ocaziunea înscrierii, rata II Lei 2500 la Crăciun, iar rata din urmă de Lei 2500 la Paști.

Cursurile se vor începe la 1 Octombrie a. c. și durează doi ani de teorie și unul de practică.

După absolvirea cursului se eliberează diploma de cantor.

Onorata preoțime e poftită a ceti acest aviz credincioșilor noștri în sfânta biserică în trei Dumineci consecutive și a îndemna părinții cu fii buni a îmbrățișa frumoasa carieră de cântăreți bisericesti.

Pe lângă aceasta mai dispunem oficiilor parohiale spre știre și conformare următoarele: a) parohiile cari angajează absolvenți ai Școlii de cântăreți din Sibiu, să le asigure din casieria parohială și un salariu pe lângă uzufructul sesiunii cantonale, obținut din reforma agrară;

b) cântăreții cu diplomă, din parohiile cu cântăreți bătrâni, să fie angajați ca auxiliari pe lângă vechii cântăreți, având consiliul parohial obligația a le asigura remunerație corespunzătoare și parte la uzufructul sesiei cantonale;

c) la bisericile unde postul de cântăreț devine vacant, nu se va mai putea întregi decât cu absolvenți ai Școlii de cântăreți.

Unde parohiile noastre dispun de numerar și se vor afla tineri săraci dar doritori de-a ajunge cântăreți bisericesti, preoțimea noastră în înțelegere cu consiliul parohial să voteze taxa de întreținere din lada bisericii.

Sibiu, din ședința bisericească ținută la 6 Iulie 1935.

Consiliul arhiepiscopesc